

регіонального розвитку замість вирішення точкових проблемних питань та посилення внутрішнього контролю всіма учасниками, щодо забезпечення реалізації програм та проектів регіонального розвитку [5].

Список використаних джерел:

1. Бюджетний кодекс України від 9.07.2010 р. №2456-VI. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>
2. Про засади державної регіональної політики: Закон України № 156-19 від 05.02.2015 р. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/156-19>
3. Питання підготовки, оцінки та відбору інвестиційних програм і проектів регіонального розвитку, що можуть реалізовуватися за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку: Наказ Міністерства розвитку громад та територій України. № 80, від 24.04.2015 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0488-15#Text>
4. Про використання коштів Державного фонду регіонального розвитку: Річні звіти Державної казначейської служби України. URL: <http://www.treasury.gov.ua/>.
5. Федорчак О.В. Проблеми фінансування проектів місцевого та регіонального розвитку в Україні. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. Серія: Державне управління*, 2017. № 2. С.118 – 127

Угнівенко А. Р.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ФОНДОВІ БІРЖІ ТА ЇХ ФУНКЦІЇ

У світі існує величезна кількість компаній. Деякі компанії для збільшення капіталу вирішують виходити на фондову біржу (раніше спеціально створений фінансовий інститут). У простому описі, фондова біржа дає можливість інвесторам, трейдерам купувати акції компаній, а самі акції являють собою цінний папір втілює частину компанії. Тобто фондова біржа дала людям можливість стати співвласником частини будь-якої компанії.

Акціонерні товариства випускають акції та облігації, які будуть надходити в обіг, це і називається ринком цінних паперів. Цей ринок неймовірно масштабний доказом цього є те, що сьогодні в багатьох країнах, вартість всіх акцій і облігацій, перевищує річний обсяг їх валового національного продукту. Простими словами, 90% фінансів знаходиться на біржі.

Існує два види акціонерного капіталу. Перший, це дійсний капітал, він реально функціонує в системі загального виробництва. Другим є капітал, який існує у вигляді цінних паперів. Кон'юнктура ринку цінних паперів визначає

стан динаміку капіталу вкладеного в цінні папери, але не завжди відображає реальні економічні процеси. Саме цей фіктивний капітал має особливий рух поза цим кругообігу дійсного капіталу, він є специфічним товаром і також звертається на фондовій біржі [1].

Біржовий комітет є головним на біржі, він може допускати до продажу цінні папери після їх перевірки і визначає які правила будуть використані під час торгівлі ними. Безпосередньо всі операції на біржі здійснюють особливі посередники – брокери, здійснюють всі дії, операції на біржі. Їх спеціалізація спрямована на певні операції, також вони можуть мати інформацію про угоди, курсах акцій і т.д. дотримуючись правил біржі, посередники не здійснюють свої операції, але якщо подивитися на практику то це правило рідко дотримується. Біржовими посередниками можуть бути державні чиновники або представники приватних фірм. Найбільші і впливові біржі знаходяться в Токіо, Нью Йорку, Парижі, Лондоні, Пекіні. Їх місце не випадково, так, як ці міста є фінансовими центрами, де збирається капітал з різних куточків світу. На біржі є 2 основні підходи до заробітку. Це інвестиції – ви купуєте акції і чекаєте тривалий час, поки акції істотно не піднімуться в ціні, другий підхід, який більш поширений, це спекуляції. Під час спекуляцій ви вкладаєте великі суми і граєте на волатильності ринку. Наприклад, вклади ви 100 000 \$ в компанію вранці, а в обід вартість акцій на коротку мить піднялася на 1% і ви в цю мить продаєте ці акції. І за одну операцію ви заробляєте 1000 \$, а таких угод щодня на біржі здійснюється величезна кількість разів. Спекуляції можуть бути розраховані на підвищення курсу, також вони можуть бути розраховані на зниження курсу. Під час спекуляцій ризик може бути вкрай великим і це враховується під час угод. З огляду на ризик, трейдер розділяє угоди на три групи, угоди бувають:

- з повною гарантією;
- нормально-спекулятивні угоди;
- свехспекулятивні угоди [2].

Перша група – операції з угодами цінних паперів держави; друга – задіюються акції і облігації промислових фірм, банків і т.д. ; третя – угоди щодо компаній, які вперше, або недавно потрапили на біржу. Наслідки ризику можуть бути різними. Спекуляції грають важливу роль на біржі, але також сама

біржа грає роль в системі капіталістичного виробництва, надаючи необхідну динаміку і гнучкість інвестиційному процесу.

У якості висновку можна сказати, що біржа є невід'ємною частиною економічної і фінансової системи, а її функції служать опорою для багатьох галузей економіки. Фондова біржа дала можливість простим працівникам отримати малу частину компанії у вигляді акцій. А великим інвесторам дала можливість стати співвласниками фірм і увійти в їх керуючу раду. Також, багато держав за допомогою біржі націоналізують деякі компанії, підприємства, банки, що також йде на користь країні. Біржа, це одне з найбільш корисних рішень людини для зростання його фінансових можливостей і підтримку всієї економіки в цілому [3].

Список використаних джерел:

1. Диго С.Н. Биржевая деятельность: учеб. Пособие. Москва, 1997. – 200 с.
2. Акмаев А. І. Біржова діяльність: навч. посіб. Алчевськ, 2007. – 215 с.
3. Калінеску Т. В. Біржова діяльність: підручник. Северодонецьк: 2016. – 444 с.

Д-р екон. наук Шевцова О. Й.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**РИНОК СПОЖИВЧОГО КРЕДИТУВАННЯ:
КОН'ЮНКТУРНИЙ ТА РЕГУЛЯТОРНИЙ ВПЛИВ**

Одним з показників стану кон'юнктури кредитних ринків є оцінка якості кредитного портфелю за видами наданих послуг. Пандемія COVID-19 посилила фінансову нестабільність в країні. Зниження економічної активності призвело до зниження рівня доходів підприємств та населення. Відсутність необхідних обсягів надходжень та їх дискретний характер підвищують попит на кредити, у тому числі попит населення до споживчих кредитів.

Попит на кредити – один з елементів, які складають кон'юнктуру ринку споживчого кредитування. Кредити на поточні потреби становлять 70% роздрібного портфелю (ще 20% – на придбання нерухомості, 7% – на придбання авто та 3% – на інші цілі). Одразу після кризи підвищення кредитування в значній мірі обумовлювалось відкладеним споживчим попитом. Зараз цей